

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CRUCEA LUI ȘI CRUCEA NOASTRĂ NE MÂNTUIESC

DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

*(Luarea crucii și
urmarea lui Hristos)*

SF. MARI MC. EUSTAȚIE
ȘI SOȚIA SA, TEOPISTA, CU
CEI DOI FII AI LOR: AGAPIE ȘI
TEOPIST

În ultima perioadă sfintele evanghelii ne-au vorbit despre importanța cinstirii Sfintei Cruci. În Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci ne-au arătat dragostea lui Dumnezeu față de lume „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16).

Evanghelia acestei duminici ne-a arătat cât de importantă este credința în jertfa Lui, căci fără Crucea Lui nu ne putem mântui. Dacă în Duminica aceea ne-a vorbit despre crucea Lui, în această Duminică Sfânta Evanghelie ne vorbește despre crucea noastră. Deci Crucea Lui și crucea noastră sunt cale spre mântuire.

Aceasta ne-o spune Sfântul Apostol Pavel în Apostolul care s-a citit, Galateni 2, 16-20.

Dar ne mai spune Sfântul Apostol și acestea: „Purtând totdeauna în trup omorârea lui Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru.” (II Cor. 4, 10).

Cine era acest Pavel înainte de a-L cunoaște pe Hristos?

Era poate ca un înfumurat al zilelor noastre, un tânăr realizat, născut din neamul lui Veniamin, om cu multă carte, cu rezultate deosebite la învățătură, crescut în frica lui Dumnezeu. La naștere primise numele Saul, amintind de regele Saul, primul rege al evreilor, mai înalt în multe privințe cu un cap față de toți.

Iar după ce L-a cunoscut pe Hristos și-a uitat până și numele: s-a numit Pavel, în greacă Παύλος (pavlos), care înseamnă mic, umil sau modest, căci el a înțeles că Dumnezeu l-a chemat cu chemare sfântă.

Și-a luat crucea apostoliei și avea să scrie galatenilor că mântuirea stă numai în crucea lui Hristos, care S-a dat pe sine pentru noi.

S-a smerit pe sine, așa cum îi era și numele. Avea să scrie în II Cor. 4, 10 că poartă în trup omorârea lui Iisus Hristos pentru ca viața lui Iisus să se arate în trupul său.

Iar la Galateni 2, 20 avea să spună: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

Ce luptă a avut cu galatenii și ce biruință răsunătoare a purtat împotriva lor! Cine în ziua de azi ar fi în stare să se lupte cu acești iudaizați care puneau mai presus de jertfa lui Hristos, de Crucea Lui, Legea. Căci dreptatea vine prin Lege, scria Sfântul Apostol Pavel, iar Harul și Adevărul prin Iisus Hristos, spunea Sfântul Ioan Evanghelistul.

Cât de important este să înțelegem și noi chemarea pe care ne-o face Hristos azi prin Evanghelie ca să ne luăm crucea și să-L urmăm.

Când Hristos a vorbit despre pătimirile Sale, Petru l-a zis: „Fie-Ți milă de Tine să nu Ți se întâmple Ție aceasta.” (Matei 16, 22). Cu alte

cuvinte Petru căuta la Iisus Hristos altele, avea planurile lui, omenști. De aceea și Hristos l-a apostrofat: „Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Țmi ești; că nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.” (Matei 16, 23), și i-a invitat pe toți, ca și pe noi, zicând: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Matei 16, 24).

Mulți din ziua de azi nici nu mai aud această chemare. Doresc, ca și Petru probabil, o împărăție în lumea aceasta, ca să-și trăiască viața, să adune averi, să se lepede de cruce, să nu le pese de chemare.

De aceea și sfârșesc dramatic, fără să aibă vreo relație personală cu Dumnezeu sau să răspundă la chemarea Lui, uitând de ceea ce Hristos ne-a spus: „ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?” (Matei 16, 26).

Căci noi aici suntem călători și oaspeți ca toți părinții noștri și nu avem pe pământ cetate stătătoare. Trece rapid timpul viețuirii noastre și se apropie ceasul judecății când, după planul lui Dumnezeu, vom da socoteală de toate.

De aceea se cuvine să ascultăm cuvântul Evangheliei pe care, prin descoperire, a primit-o și Sfântul Pavel și a crezut în ea, căci știa de la cine a primit-o. De la Cel care îl chemase de la întuneric la lumină, din moarte la viață. Amin! ❖

Pr. Dinu Pompiliu

CE FACEM CÂND VENIM LA SFÂNTA LITURGHIE? (II)

Liturghia este slujba centrală a cultului ortodox deoarece în cadrul ei are loc transformarea pâinii și vinului în Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos. Cu mici excepții, în fiecare zi în biserici și, mai ales, în mănăstiri se oficiază Sfânta Liturghie, ca slujbă principală a cultului.

Continuăm astăzi să vorbim despre Sfânta Liturghie și cum trebuie să ne comportăm atunci când participăm la această slujbă în duminici, cel mai adesea, și în sărbători.

La Sfânta Liturghie PARTICIPĂM, nu trecem, nu stăm 10 minute, aprindem lumânări, sărutăm icoanele, ne închinăm la sfintele moaște, dăm pomelnicul și am plecat la treburile noastre.

De multe ori vizita aceasta este atât de scurtă nu pentru că avem alte probleme urgente acasă, ci pentru că nu cunoaștem semnificația momentelor liturgice, importanța Sfintei Liturghii în întregul ei, dar mai ales ajutorul pe care îl primim noi și familiile noastre prin participarea la ea.

Dacă încă nu suntem obișnuiți să stăm în biserică prea mult, este bine să ne propunem să venim măcar la momentele ei importante. De exemplu, la începutul Sfintei Liturghii, și să stăm din ce în ce mai mult: azi o jumătate de oră, duminica viitoare trei sferturi de oră, până când rămânem la slujbă de la binecuvântarea de început până la cea de sfârșit de slujbă. Sau, dacă ajungem mai târziu la Sfânta Liturghie, să stăm până la sfârșit.

Un lucru trebuie înțeles de la început: nu biserica are nevoie de mine, ci eu am nevoie să fiu în comuniune liturgică cu preoții și cu toți ceilalți credincioși. Slujba nu este un spectacol și nici o cronologie de cântări. Ci fiecare gest, fiecare ieșire a preoților, fiecare cântare își are rostul său în împlinirea tainei tainelor: Împărtășania. Jertfă a Mântuitorului și binecuvântarea revărsării Sfântului Duh peste cinstitele Daruri.

Și nu numai Sfântul Duh, nevăzut, se coboară în Sfântul Altar, ci și îngerii, care participă la Liturghie.

Noi de ce am lipsi de la ea? Sau de ce am pleca? Pentru că nu înțelegem rostul slujbei, nici momentele ei și nici cât de important este să fim TOȚI în COMUNIUNE LITURGICĂ ÎN RUGĂCIUNE ȘI ÎMPĂRTĂȘANIE. Și chiar dacă nu ne împărtășim fizic cu Trupul și Sângele Mântuitorului, ne

împărtășim de cuvânt, ne luminăm în rugăciune, ne vindecăm și ne întărim.

1. Fără fiecare dintre noi Liturghia nu este deplină!

Scopul venirii mele la biserică nu este să dau un pomelnic cu viii și adormiții mei și preoții să se roage pentru mine și ai mei. Ci să ne rugăm împreună: și eu pentru mine, pentru familia mea, pentru prietenii sau dușmanii mei și pentru binele comun al celor din biserică. Căci în Sfânta Liturghie Biserica este în lucrare: Capul ei, Hristos, și noi, trupul ei. Noi toți, împreună, în comuniune euharistică. Adică toți uniți în jurul lui Hristos, în Sfânta Împărtășanie. Dacă eu nu deschid ușa sufletului meu lui Hristos, nimeni n-o va face.

2. Pregătirea mea de acasă este și ea importantă:

a) Să-mi fac rugăciunile obișnuite;
b) Să mă îmbrac cu o ținută adecvată. În primul rând decentă și curată. Adică nu cu maiouri, pantaloni scurți, șlapi în picioare etc. ca și cum am merge la piață sau plajă. Să înțelegem decența prin lungimi ale hainelor, croiuri și materiale cuviincioase. Ne prezentăm totuși în fața lui Dumnezeu. Femeile au ca model pe Maica Domnului. Să intrăm în biserică cu capul acoperit și, în măsura decenței, fără un machiaj care se vede. Sau care lasă urme pe icoane.

3. Sosesc la vreme pentru a mă închina și a da pomelnicul.

a) Dacă intrăm în biserică ÎNAINTE DE A ÎNCEPE SFÂNTA LITURGHIE avem timp și putem să ne închinăm la icoane și la moaște. Dacă venim după, cu siguranță foiala noastră îi va deranja pe ceilalți care se

roagă deja. De aceea ne vom ÎNCHINA LA UNA SAU DOUĂ ICOANE, de regulă cele din față, cu Învierea Domnului și Maica Domnului, urmând să ne închinăm la toate icoanele la SFÂRȘTUL SLUJBEI, adică după binecuvântare.

b) Să dăm pomelnicul la vremea cuvenită pentru a fi pomenit la timp. Cel mai târziu putem da pomelnicul înainte de ieșirea preotului cu cinstitele daruri, ideal înainte de începerea Sfintei Liturghii sau în timpul Utreniei. Pentru că deși preotul primește pomelnice oricând venim, ele nu vor mai putea fi pomenite în duminica de azi, de pildă, ci la o altă Sfântă Liturghie.

4. Să ne așezăm în liniște la locul nostru, bărbații în dreapta, femeile în stânga, de regulă, și să păstrăm liniște totală, mai ales după ce a început Sfânta Liturghie: nu salutăm, decât extrem de discret, aplecând doar ușor capul, fără a începe o conversație. Liniștea din biserică ne ajută pe toți să trăim cu adevărat momentele liturgice și să ne putem concentra și ruga. Ca să fim cu mintea în cer. Pe de altă parte, orice zgomot din biserică se aude destul de bine și în Sfântul Altar, tulburându-i pe preoți, care trebuie să fie în convorbire cu Dumnezeu și Maica Domnului.

5. Să învățăm toți măcar momentele importante din Sfânta Liturghie: ieșirile cu Evanghelia și Cinstitele Daruri, Crezul, Epicleza (cel mai sfânt moment), Axionul, Tatăl nostru pentru a păstra liniștea mai ales în aceste momente, dar mai cu seamă să ne rugăm atunci cu toată ființa noastră. ♦

Maria Buleu, teolog

SFÂNTA TECLA, PRIMA FEMEIE MARTIR A BISERICII

În data de 24 septembrie 2017, în duminica în care a avut loc târnosirea Bisericii Șerban Vodă, în care se prăznuia și Sfânta întâia Muceniță Tecla, cea întocmai cu Apostolii, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu și dragostea unei familii minunate, familia Petria, am primit un fragment din moaștele sfintei.

Sfânta Tecla se numără printre cele mai cunoscute femei misionare care l-au ajutat pe Sfântul Apostol Pavel în deosebit de dificilul efort de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu până la granițele Imperiului Roman, învrednicindu-se de darul vederii cu duhul, dar și de tămăduirea de boli.

Viața Sfintei Tecla

S-a născut în Iconia (Konya de azi, în Turcia) în prima jumătate a secolului I d.Hr. într-o familie deosebită. Pe la anul 45 d.Hr., tânăra Tecla l-a întâlnit în casa lui Onisifor pe Apostolul Pavel, pe când Apostolul Pavel propovădui în Iconia credința în Hristos. Impresionată de cuvintele Apostolului, Tecla a îmbrățișat noua credință și s-a dedicat unei vieți în feciorie, renunțând la intenția de a se mărita.

Mama sa, Teocleia, și Tamir, logodnicul ei, s-au opus acestei decizii. Ca urmare a acuzațiilor aduse de aceștia înaintea guvernatorului provinciei, Sfântul Apostol Pavel a fost întemnițat și apoi alungat din oraș. Pentru că Sfânta Tecla nu se lepăda de credința în Hristos și îmbrățișa categoric fecioria, mama ei, orbită de ură, l-a convins pe judecător să o condamne să fie arsă de vie. Tecla a făcut semnul Crucii peste flăcări și a fost înconjurată de lumină, rămânând neatinsă de flăcări. Ploaia și grindina care au urmat au stins focul, iar tunetele i-au alungat pe cei care doreau să o omoare.

Părăsind teafără locul execuției, Tecla îi află pe Pavel și pe Barnaba, care se ascundeau într-o peșteră din apropierea orașului. Împreună cu ei a mers să propovăduiască Evanghelia lui Hristos în Antiohia, făcând multe minuni și suferind numeroase chinuri de-a lungul vieții sale.

Cu binecuvântarea Sfântului

Pavel, Sfânta Tecla s-a retras într-o regiune pustie și aspră din Seleucia Isauriei, unde a continuat să propovăduiască Evanghelia și să săvârșească numeroase vindecări.

La vârsta de 90 de ani, vrăjitori păgâni au venit în locul unde ea se nevoia, având intenția să o batjocorească. Când Sfânta Tecla l-a chemat pe Mântuitorul în ajutor, un munte uriaș s-a despicat în două și o stâncă a acoperit-o, ea dându-și astfel sufletul în mâinile Domnului.

Locul în care sfânta și-a încheiat viața

A plecat la Domnul în orașul Seleucia, în Asia Mică, aflat la 50 de kilometri sud-vest de Tars și 100 de kilometri sud-est de Iconium. Seleucia a ajuns în scurt timp un loc în care a înflorit cultul adus Sfintei Tecla, construindu-se aici o biserică în vecinătatea altarului închinat ei, devenind un important loc de pelerinaj pentru creștinii din Asia Mică și din întreaga zonă mediteraneeană.

În primăvara anului 384, pelerina Egeria a făcut un ocol de trei zile pentru a vizita complexul dedicat Sfintei Tecla. La momentul vizitei sale exista acolo o înfloritoare viață duhovnicească, Egeria menționând prezența a numeroase chilii monahale pentru bărbați și femei. Mai târziu, în a doua jumătate a secolului al V-lea, altarul Sfintei a fost mutat într-o peșteră din apropiere, unde a fost construită o bazilică cu trei abside.

Deasupra aceste biserici a fost construită mai târziu o bazilică mai mare, ce depășea 80 de metri lungime, a cărei latură sudică se mai păstrează și astăzi. După cum mărturisește istoricul Evagrie, aceasta a fost construită de împăratul Zenon. Fiind exilat din scaun de un uzurpator numit Vasilisc, Zenon a stat un timp în Isauria, primind înștiințare în vis de la Sfânta Tecla că avea să-și recâștige tronul. După ce a revenit la domnie, Zenon a ridicat în Seleucia o biserică în cinstea Sfintei. Ulterior, în secolul al VI-lea, au fost construite încă cel puțin două biserici și numeroase băi și bazine de apă, menite să fie la dispoziția

numărului mare de pelerini care ajungea aici. Deși majoritatea acestor construcții sunt astăzi ruine, ele sunt mărturii vii ale dragostei cu care pelerinii vizitau locul unde Sfânta Tecla și-a sfârșit viața pământească.

Mănăstirea „Sfânta Tecla” din Maaloula

Fragmente din moaștele Sfintei Mucenițe Tecla se află la această mănăstire din Siria, în Maaloula, la 70 km vest de Damasc, capitala Siriei. Doar în această localitate se mai vorbește limba aramaică, pe care a rostit-o Mântuitorul Iisus Hristos.

În peștera unde se nevoia, Sfintei Tecla i s-a descoperit un izvor ce i-a oferit apa necesară pentru a putea trăi, izvor ale cărui ape sunt de atunci vindecătoare. Mulți paralitici și-au găsit vindecarea, precum și cei bolnavi de reumatism și infertilitate.

Violențele cauzate de Statul Islamic au afectat și Maaloula. Aproape toți creștinii au părăsit localitatea, doar musulmanii rămânând în oraș. Deși cele 40 de monahii din Mănăstirea „Sfânta Tecla” au rămas pentru a-i ajuta pe zecile de copii orfani, mulți dintre ei musulmani, rebelii islamiști au răpit în 2013 mai multe monahii, ducându-le în Liban. Din fericire, au fost eliberate în 2014. ❖

SFÂNTUL CUVIOS SILUAN ATHONITUL, CEL CARE TÂNJEA DUPĂ DUMNEZEU

Viața Sfântului Siluan Athonitul (1866-1938) se deschide înaintea noastră ca o adevărată filă de Pateric. Alcătuită și publicată de ucenicul său, Sfântul Cuvios Sofronie Saharov, celebra biografie a fost tradusă în peste cincisprezece limbi de circulație internațională. Mulțumită acestei valoroase însemnări, astăzi cunoaștem în detaliu viața, nevoințele și scrierile acestui mare sfânt cuvios al Ortodoxiei.

S-a născut în 1866 într-o familie modestă de țărani ruși. Tatăl său, un om plin de adâncă credință, blândețe și de multă înțelepciune, îi este primul model în viața sa lăuntrică.

Încă de mic copil, Simeon și-a pus în gând - avea doar patru ani - ca atunci „când va fi mare să caute pe Dumnezeu în tot pământul”. Auzind mai apoi de viața sfântă și minunile săvârșite de Ioan Zăvorâtul tânărul Simeon și-a dat seama că „dacă există Sfinți, înseamnă că Dumnezeu e cu noi și n-am nevoie să străbat tot pământul să-L găsim”.

De îndată ce și-a dat seama că a găsit credința - împlinise 19 ani - Simeon, înflăcărat de dragostea lui Dumnezeu, simte o prefacere interioară și atracția pentru viața monahală. Tatăl său este însă categoric: „Fă-ți mai întâi serviciul militar, apoi ești liber să te duci”.

Această stare excepțională a durat trei luni, după care l-a părăsit. Tânărul Simeon rățăcește pe căile păcatului, iar prima chemare la viața monahală se stinge. Într-o zi, însă, este trezit dintr-un coșmar de glasul blând al Maicii Domnului, care înrăurează sufletul său tulburat. Până la sfârșitul vieții, Cuviosul Siluan i-a mulțumit Preasfintei Fecioare pentru că a binevoit să-l ridice din căderea sa.

Această a doua chemare s-a petrecut cu puțin timp înaintea serviciului militar. Simeon a simțit o adâncă rușine pentru trecutul său și a început să se căiască fierbinte înaintea lui Dumnezeu. Atitudinea sa față de tot ce vedea în această viață s-a schimbat radical.

Simeon își execută serviciul militar la Sankt Petersburg, în batalionul de geniu al gărzii imperiale. Soldat conștiincios, cu o fire pașnică și purtare ireproșabilă, a fost foarte prețuit de camarazii săi.

Puțin înainte de eliberare s-a dus să ceară binecuvântarea Părintelui Ioan din Kronstadt; însă negăsindu-l îi lasă o scrisoare. „Părinte, vreau să mă fac monah. Roagă-te ca lumea să nu mă rețină”. Și din acea clipă tânărul Simeon, întors la cazarmă, simțea alături rugăciunea Sfântului Ioan de Kronstadt și odată cu ea „vuind în jurul lui flăcările iadului”.

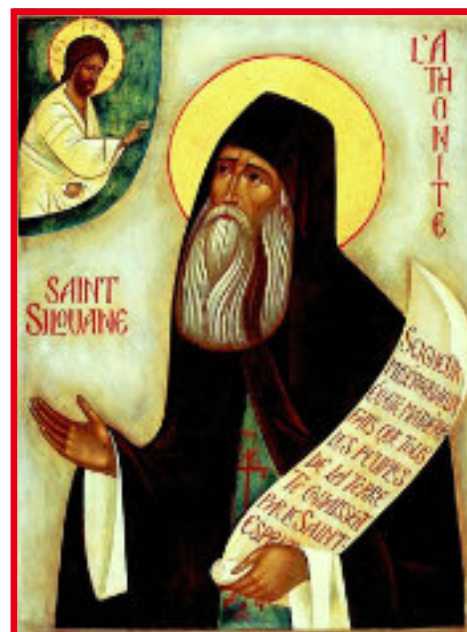
Pleacă la Athos și intră în mănăstirea rusească a „Sf. Mc. Pantelimon” (Russikon). Începându-și cu râvnă nevoia duhovnicească, fratele Simeon se împărtășește din negrăita bucurie a rugăciunii lui Iisus. Într-o seară, în fața icoanei Maicii Domnului, dobândește rugăciunea inimii, ce țâșnea de la sine, fără încetare.

Lipsit de experiență, tânărul frate cade mai apoi pradă unor ispite cumplite: chinurile demonice. Trece, timp de o oră, sentimentul cumplit al părăsiri totale de către Dumnezeu. Dar în acea seară, în biserică, în locul icoanei Mântuitorului, Îl vede viu pe Acesta, iar mintea sa este răpită la cer.

Începe o lungă perioadă, 15 ani, de alternări continue între vizite ale harului și părăsiri dublate de intense atacuri demonice.

După 15 ani, cuprins de o disperare vecină cu moartea și necredința, se roagă fierbinte. Și atunci aude glasul Domnului: „Cei mândri suferă pururea din pricina demonilor”; „Doamne, zice atunci Siluan, învață-mă ce să fac ca sufletul meu să ajungă smerit”. Și din nou, în inima sa primește acest răspuns de la Dumnezeu: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjdui”.

A înțeles că locul de bătlie împotriva răului, a răului cosmic, se găsește în inima noastră, că rădăcina ultimă a păcatului stă în mândrie. De acum înainte Siluan își concentrează toate puterile sufletului pentru a dobândi smerenia lui Hristos. Siluan urmează calea de foc ce i-a fost arătată, harul nu-l mai părăsește ca mai înainte, Duhul

Sfânt îi dă din nou puterea de a iubi.

În această stare, Cuviosul Siluan începe să înțeleagă în profunzimea lor marile taine ale vieții duhovnicești. Puțin câte puțin, în rugăciunea sa începe să predomine compătimirea pentru cei ce nu-l cunosc pe Dumnezeu. Întinsă la extrem și însoțită de lacrimi din belșug, rugăciunea sa trece dincolo de marginile timpului. Duhul Sfânt îi îngăduie să trăiască aievea iubirea pentru „întreg Adamul” - iubirea lui Hristos pentru toată omenirea.

Aceeași iubire îl îndeamnă pe Siluan să-și așterne în scris experiența interioară, extraordinara sa viață duhovnicească, ignorată aproape cu totul de confrății săi monahi. În această perioadă a vieții sale îl descoperă Arhimandritul Sofronie, cel care avea să publice însemnările sale.

Moare, liniștit, în noaptea de 24 septembrie 1938, lăsând lumii un testament duhovnicesc tulburător, marcat de suferință dar și de nădejde și iubire profundă pentru toată lumea. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 Septembrie 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 23.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 25.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 26.09	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 27.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Utrenia, Sfânta Liturghie